

MUNKÁLTATÓ TANKÖNYV

Mikkamakka egy hatalmas könyv- és füzetkupac közepén csücsült.

– Í-r-á-s – olvasta az egyikén.

– O-l-v-a-s-á-s – olvasta a másikon.

– Ma-te-ma-ti-ka – betűzta a harmadikon.

– Bio-gólia – olvasta. Ezt a szót még nem ismerte, de megtetszett neki, jó hangzása volt.

Óvatosan felnyitotta hát a könyv fedelét, éppen úgy, lassan és óvatosan, ahogyan akkor szoktunk kinyitni egy könyvet, ha attól félünk, kiröpül belőle egy pillangó. Bekukucsált a lapok közé, aztán csalódottan tette félre a könyvet. Másikat vett elő. Bármilyen óvatosan forgatta, pörgette és sodorintotta is a lapokat, nem talált semmit. Aztán újabbat. Aztán a következőt. Azt már a lapjainál fogta meg, rázintott egyet a könyvön, de bizony nem esett ki belőle semmi. Aztán a következő ugyanígy: kukucska, sodorintás, rázintás. De semmi.

– Hoppá, óvatosabban! – mondta magának Mikkamakka, már a tizediknél, mert ahogy fogta és rázintotta, az egyik lap széle mintha kicsit beszakadt volna.

– Föld-rajz – mondta magában, amit olvasott. Ezen eltűnődött, vajon a földre kell majd rajzolni? Mert az aszfaltrétákat szerette. De az is jó, mikor egy bottal lehet a homokba, az erdei pihenőpad melletti kikopott földbe vagy a puha sárba rajzolgatni. Megrázta a könyvet, de a betűk rázkódásán kívül nem hallott semmit.

– I-ro-da-lom – olvasta aztán Mikkamakka. Úgy fogta a többinél is vastagabb könyvet, mint egy bon-bonos dobozt. Meg is rázta egy kicsit, de csak a betűk zendültek meg, ahogy összekoccantak, mintha kis harangok lennének benne.

A füzetek, munkafüzetek és könyvek, no meg a munkáltató tankönyvek tornyai és hegyei szétterülve lassan dombokká és lankákká szelídültek Mikkamakka körül.

– Aha, biztos ebben lesz – mondta magának hangosan, mikor a Hit-tan könyvet vette kezébe. A rázintásra kellemes csendülés és bondulás volt a válasz, de aztán a lapokat már hiába pörgette akármilyen lassan és figyelmesen, nem esett ki a könyvből semmi.

– Bocs – mondta az Angyal Mikkamakkának, mert a zuhanórepülés végén bizony kicsit későn fékezett, és a szokásosnál nagyobb puffanással érkezett, meg is ijesztette egy pillanatra Mikkamakkát.

– Mit csinálsz? – kérdezte az Angyal.

– Istent keresem – mondta Mikkamakka, de a hangja elég lemondó és reménytelen volt.

Az Angyal egyetértően bólintott.

– És hol keresed? – kérdezte.

– Itt – mondta Mikkamakka, és maga köré mutatott.

– Ühüm – mondta az Angyal, és szakértő módon kukucskálta, sodorintotta és rázintotta meg a hozzá legközelebb eső könyvet. Kémia – olvasta a fedelén. Hm? – bökött a fejével Mikkamakka felé.

– Hm – rázta meg a fejét Mikkamakka.

– És ebben? – csak úgy zengett a könyv, ahogy hozzáért – Kodály, válogatott bicíniumok!

Mikkamakka csak a fejét rázta szótlanul. – Pedig megígérte! És erre semmi!

– Ki, mikor és mit ígért meg?

– Az igazgató. A Gellértben. A Veni Sanctén. Hogy az idén megtalálhatjuk Istent. És hogy ha figyelmesen forgatjuk, ezekben is benne lesz. Erre tessék ... Hisz látod... Már órák óta ülünk itt.

– Biztos, hogy nem találkoztál vele? Nem találkoztál senkivel?

– Senkivel.

– Senkivel?? – Kérdezte kissé sértődötten az Angyal. – Hát én mi vagyok? Senki?

– Jajj, ne haragudj! Te Angyal vagy. Mindenki tudja. Veled mindig jó beszélgetni. Megnyugtat a jelenléted. Veled az Istent is könnyebb lenne megtalálni.

– Gondolod? – kérdezte az Angyal, és egy kissé belepirult. Aztán hallgattak egy sort.

– Én viszont találkoztam Istennel – szólalt meg újra az Angyal.

– Tényleg? – kérdezte izgatottan Mikkamakka. – Tőle jössz, fogadjunk!

– Igen - mondta az Angyal. – De itt is őt találtam.

– Itt??? – mutatott a könyvekre, a munkafüzetekre, a füzetekre Mikkamakka. Meg a munkáltató tankönyvekre.

– Itt – mutatott az Angyal Mikkamakára. – Benned. Szívtájékon, tudod.

Mikkamakka lehajtotta a fejét. – Azt hiszem, én is megtaláltam.

– Így van ez, ha találkozik ezzel-azzal az ember – mondta az Angyal.

Azzal fölsandított az égre, és kacsintott.

Mikkamakka fölállt. Fogta a tolltartóját, mert várták a munkafüzetek, a tankönyvek, a füzetek. És a munkáltató tankönyvek. De mielőtt munkához látott, előtte még fölnézett az égre. Kacsintott.

Az Angyal Mikkamakka asztal fölé hajló hátát szemlélte egy darabig. Aztán csöndben bebújt a könyvkupacba, s mielőtt elaludt volna, takaró gyanánt még magára igazította a kémia tankönyv lapjait.